

Bäste Ulf Kristersson,

Grunden för det svenska socialförsäkringssystemet är att medborgarna solidariskt via skatten ska betala för den ekonomiska trygghet vem som helst kan behöva om hon till exempel blir sjuk. Det kan vara rimligt.

Men när det gäller sjuklön är systemet felkonstruerat däri att en del av betalningsbördan inte lagts på hela skattebetalarkollektivet, utan på en viss grupp särskilt utpekade, nämligen arbetsgivarna. Arbetsgivarna har nästan aldrig något ansvar för sjukfallet och ändå döms de att betala två veckors sjuklön åt sina anställda.

Det finns ingen reson i detta. Varför ska en arbetsgivare betala för att en anställd skadat sig i en ishockeymatch eller blivit förkylningssmittad av sina barn som fått snuvan med sig hem från dagis? Det hade varit rimligare att idrottsklubben eller dagiset betalade sjuklönen. Eller varför inte lika gärna lägga bördan på någon annan godtyckligt utvald organisation som inte heller har ansvar för sjukfallet, till exempel Villaägarnas Riksförbund eller Folkpartiet eller AB Storstockholms Lokaltrafik?

Till felet hör att arbetsgivaren ofta drabbas orimligt hårt. Ta taxiåkaren med en insjuknad anställd. Plötsligt halveras intäkterna och räcker bara till en lön. Då tvingas arbetsgivaren gå utan lön i två veckor för att den sjuke ska få den ersättning staten bestämt att åkaren ska betala. Men om åkaren själv blir sjuk är det ingen annan som betalar sjuklön åt honom, utan den får han själv stå för. Blir det krona vinner den anställde och blir det klave förlorar arbetsgivaren.

Egentligen borde arbetsgivarna inte betala någon sjuklön alls. Ett oavvisligt krav är dock att sjuklöneperioden halveras från två veckor till en.

Vänliga hälsningar